

השכם השכם בבוקר

מילים: רחל שפירא לחן: סשה ארגוב אוקטובר 1973

השכם השכם בבוקר יצאנו לדרכנו
יצאנו לדרכנו שקטים ונדהמים.
עקבות הסערה היו בכל מקום
כמו צללים גדולים, כמו עדים אילמים.

השכם השכם בבוקר יצאנו לדרכנו
מילים שלא אמרנו הכונו בשתיקה.
עקבות הסערה היו בכל מקום
ידענו שצפויה עוד דרך ארוכה.

אחר כך עלתה השמש מול עיננו
הלאות
והאירה באור חדש את הקור והבדידות
וכל מי שהיה שם יכול היה לראות
כמה אותות קטנים חמים של ידידות.

אחר כך הלכנו יחד מול השמש העולה
שהאירה את עולמו של כל איש באור
חדש,
הבטחנו לעצמנו ללמוד מהתחלה
מה פשר טוב או רע, טמא או
מקודש.

השכם השכם בבוקר יצאנו לדרכנו.
הפקרנו את פנינו לרוח הקרה,
עקבות הסערה היו בכל מקום
כמו חותם בוער, כמו צעקה מרה.

אחר כך זרחה השמש על אחינו הנחים
והאירה באור חדש את פצעינו הגלויים,
לאט לאט למדנו שוב להבחין
בכח המופלא של החיים.

אחר כך זרחה השמש ברוך וברחמים
והאירה באור חדש את האימה
והתקווה,
וכל מי שהיה שם ביקש לו ניחומים
בחסד ומסירות, סליחה ואהבה.

השכם השכם בבוקר יצאנו לדרכנו...

גיליון מס' 2475 * כ"ו בתשרי תשע"ו * 9 באוקטובר 2015

כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: שושנה שרקי sachlav@kfar-hanassi.org.il

מזל-טוב

ימי הולדת

11/10	יואב עדר	14/10	סלה לוין (נכדה)
	עידן כרם (נכד לופוב-ווינטרוב)		אודליה אגמון (נינה- מרכוסון)
	טל סולומון		
12/10	אבלין וולאך	15/10	רענן טנא
	סלע טיקוטינסקי		רז מעין
			דישון בלגורי
13/10	בני פורסטר	17/10	ברוס ויטהם
	עירית ינטיס		אבנר מרום
	רביב מרקוסון (נכד)		עמית שובל
	מאיה בלטר		שלומי כהן נאה (ה)

ימי נשואין

11/10	קרול וגרשון שרק
17/10	מרים וברוך כהן

נזכור

א	בחשון תשל"ו	6.10.75	גב' לואי אפרוט
א	בחשון תש"ע	19.10.09	בלנש לוי
ב	בחשון תשל"ט	5.11.78	גב' אסיה נמנוב

42 שנה לפרוץ מלחמת יום הכיפורים

6 אוקטובר 1973

והפעם נדבר על שירים

שירי מלחמת יום כיפור

ומה המלחמה היא עשתה למוסיקה הישראלית

סקירה: יואב קוטנר

בגלל המלחמה היא

מלחמת יום כיפור והחודשים הארוכים שאחריה טלטלו גם את עולם המוסיקה הישראלית, "שוק הבידור" (ככה קראו לזה אז) ספג מהלומה כבדה, אמנים רבים גוייסו או התנדבו להופעות מילואים, ותעשיית המוסיקה נכנסה לתקופת משבר ארוכה. אל תחושת חוסר האונים הכללית, התסכול והכאב בעקבות המלחמה הצטרפו גורמים כלכליים אובייקטיביים שהשפיעו גם על עולם המוסיקה, ובעיקר משבר האנרגיה העולמי שהתחיל עוד לפני המלחמה והחריף בעקבותיה. משבר אנרגיה, נזכיר לקוראים הצעירים, פירושו מחירי נפט גבוהים, פעילות ממשלתית לצמצום הצריכה הפרטית, חיסכון בדלק על ידי נסיעה משותפת והגבלת ימי הנהיגה לחמישה בשבוע, על ... ולמי יש ראש וכסף להופעות או לקניית תקליטים (שהם, אגב, מוצר לווי של תעשיות הנפט)...

ובכל זאת המוסיקה הישראלית עלתה ופרחה, גם אז כמו בכל התקופות הקשות ביותר. במבט לאחור השנים שאחרי מלחמת יום כיפור לא היו רק טובות ופוריות למוסיקה אלא היוו נקודת מפנה משמעותית והחשובה בהתפתחות הצליל הישראלי החדש. המוסיקה הישראלית לא חזרה להיות כמו שהייתה לפני המלחמה.

הלם קרב

בהלם הקרב הראשוני, שנמשך לפחות שנה, הזמר העברי התגייס באופן ספונטני לחיזוק המוראל, ליצירת שירי נחמה ועידוד או, לחילופין, לשירי-אסקפיזם שמתעלמים לחלוטין מהמציאות הקשה

השיר ששרה, "היום היום", נכתב על ידי דודו ברק והולחן על ידי מוני אמריליו והיה להיט שנתיים קודם לכן בפי דורית ראובני ו"צוות הווי צנחנים". כמו שירים רבים אחרים שנכתבו לפני המלחמה הוא הפך להיות אחד מסמלי התקופה. כך גם השיר המזוהה ביותר עם מלחמת יום כיפור, שירה של נעמי שמר, "לו יהי".

"עוד יש מפרש לבן באופק

מול ענן שחור כבד

כל שנבקש לו יהי.

שירי לי מולדת משירי הימים

תוך המלחמה כתב שייקה פייקוב את **"נפגשנו שוב"** ששר דודו זכאי, שיר על החברה ממלחמת ששת הימים שנפגשים שוב כדי להגן על המדינה:

**"היה קשה, מה יש לומר, היה עצוב בלב,
שירי לי מולדת משיריך היפים, כמה אהבתי לזמרם ברגעים קשים."**

עוד להיט גדול שנולד בזמן אמת היה **"מי ידע שכך יהיה"**, השיר הראשון שכתב והלחין עוזי חיטמן, ביום שחרורו משירות סדיר, ושר חברו להופעות צוות ההווי במילואים, בועז שרעבי:

**"מי ידע שכך יהיה, שבכמה לילות ללא אמא
תהפוך מנער ותהיה, לבחור מסתער קדימה.
זה לא חלום, עוד יבוא היום
יום לו חיכינו, אלפיים שנה
המלחמה האחרונה..."**

סאשה ארגוב הלחין את השיר של רחל שפירא: **"השכם השכם בבוקר"**.

גם יהורם גאון, במילים של חיים חפר ובלחן של דבי זלצר הבטיח שזו המלחמה האחרונה:

**"אני מבטיח לך, ילדה שלי קטנה
שזאת תהיה המלחמה האחרונה."**

מצעדי הפזמונים של סוף 1973 תחילת 1974 מלאים בשירים של אהבת הארץ, ומתייחסים גם למלחמה ואפילו לגורלו של העם היהודי

אפילו לאונרד כהן, זמר בינלאומי מצליח, שהייתה לו ביקורת לא סמוייה על מדיניות ישראל אחרי ששת הימים, הרגיש שהמצב מצריך גישה שונה. הוא הגיע לארץ ו"רצה לעזור", וכשהתברר לו שאינו יכול להיות לוחם הצטרף לצוות ההווי הנ"ל, הופיע עשרות פעמים בפני חיילים, וגם כתב, כאן בארץ, שני שירים שהפכו אחר כך ללהיטים גדולים: **"WHO BY FIRE"** שהתבסס על תפילת יום כיפור ו" **LOVER LOVER** **"LOVER"**.

אחד השירים הבולטים בחיבור בין האישי והכללי היה **"היה לי חבר היה לי אח"** שכתב יורם טהרלב והלחין יאיר רוזנבלום. שרה סולנית צוות בידור חיל האוויר, נתנאלה:

"במקום שאליו אני הולך, היו רבים כבר לפני."

השאירו שביל, השאירו עץ,
השאירו אבן לרגלי, ומה אני אשאיר אחרי,
האם אשאיר איזה דבר?
איני רואה את צעדי!
איני רואה את צעדי,
ומי יראה אותם מחר?
היה לי חבר, היה לי אח,
הושט לי יד כשאקרא,
היה לי חבר, היה לי אח,
הושט לי יד בעת צרה,
אני אחיך, אל תשכח!
היה לי חבר, היה לי אח".

מאז 1973 נוצרו, כמובן, המון שירים שמחים שאין להם שום קשר לטראומה ההיא. אך משבר מלחמת יום כיפור, העצב והכאב, המשיכו להדהד ברקע היצירה המקומית עוד שנים רבות. לעתים בשירים שנכתבו במיוחד על הנושא, ולעתים בעצם בחירת שיר מסויים, הלחנתו והקלטתו בזמן מסויים. למשל יוני רכטר ואבנר קנר שרו **"דמעות של מלאכים"** (שדן מינסטר ויוני רכטר יצרו בגיל 15), אריק איינשטיין שר **"לא היה מה שהיה"**, דני ליטני **"מה יהיה בסופנו"**, שרה בדישי **"יש מקום לדאגה"** ויהורם גאון **"לא נפסיק לשיר"**, להקת חיל האוויר את **"את המנגינה הזו אי אפשר להפסיק"** ולהבדיל, **"נתנה תוקף"** ששר חנוך אלבלק. את השיר הזה, המבוסס על תפילת ראש השנה ויום הכיפורים, הלחין יאיר רוזנבלום לטכס יום הזיכרון בקיבוץ בית השיטה ב-1990. במלחמת יום כיפור שכל הקיבוץ שבעמק חרוד אחד-עשר מבניו. היה זה המספר הגדול של נופלים ביחס לגודל האוכלוסיה. חברת הקיבוץ, דורית צמרת, כתבה על כך את השיר **"החיטה צומחת שוב"** שהפך, בלחנו של חיים ברקני, לסמל הניסיון להתבגר על הכאב והאבל ולהמשיך בחיים

**"זה לא אותו העמק, זה לא אותו הבית,
אתם אינכם ולא תוכלו לשוב
ואיך קרה, ואיך קורה עדיין
שהחיטה צומחת שוב."**

בברכת שלום ותקווה. הביאה: שושנה ש.

טורניר צביקה' אילדי כפר הנשיא

אפתח בציטוט ארבע שורות שהופיעו בדברי הכפר לפני שנתיים:

"הופעת בכורה לקבוצת הילדים בטורניר השנתי לזכרו של צביקה קורנבליט ז"ל. לעיני קהל רב הגשימו הילדים את חזונו של צביקה, תודה לשבי, לשיפי, ויורם. השתתפו הילדים: ארז מתתיהו, דניאל פרימוסט, דניאל וויאט, מתן דסקל, טל סלומון, טל סורני, נעם מזרחי, יואב קונריקוס, ניתאי שרעבי, מיקה כרמי ודניאל מירב".

השבוע הופיעו הילדים בפעם השלישית בטורניר צביקה. חסרו: מתן - בשוודיה, יואב - בניו יורק, טל סורני - עזב, ומיקה - שבחרה לעודד.

הקפטן מירון מתתיהו ארגן את חבריו לשתי קבוצות שהורכבו מהוותיקים: ארז מתתיהו, דניאל מירב, דניאל פרימוסט, דניאל וואייט, טל סלומון, ניתאי שרעבי, ונרי הלוי. והמשתתפים החדשים: אלון וולפין, וניתאי גודמן הצעיר ביותר תלמיד גן רימון. בטורניר השתתפו קבוצות: ילדים, נעורים, חיילים, בני משק, וקבוצת "קשישים". נהנינו לראות שני דורות של משתתפים אבות ובנים: אמרי נמרוד וטל סלומון, גיורא וניתאי גודמן, אלון ודניאל פרימוסט ועוד. להתראות בשנה הבאה.

אלי מירב

כדורגל ילדים-פתיחת עונה שלישית מול שדה אליעזר

שתי קבוצות הילדים של כפר הנשיא פתחו את העונה השלישית.

ילדי א'-ב', שיחקו את משחקם הראשון מחוץ לכפר הנשיא, חזינו במשחק רב שערים ספורטיבי והוגן שהסתיים בניצחון המקומיים משדה אליעזר 5-2. רשימת המשתתפים תפורסם בהמשך.

ילדי ג'-ה', הובילו 0-2 במחצית, אך נחלשו לקראת הסיום וסיימו בתיקו 3-3. כבשו: דניאל מירב, יועד מזרחי, ודודו הייב. בישל דניאל מירב.

ברכות לשחקנים הותיקים המתמידים עונה שלישית ברציפות: האחים מתתיהו, האחים מזרחי, שלושת הדניאלים: וואייט פרימוסט ומירב. השתתפו: ארז מתתיהו, דניאל וואייט, דניאל פרימוסט, עמרי קישלינסקי, מירון מתתיהו, יועד מזרחי, דניאל מירב, נועם מזרחי, עמוס, איתי ממן, דודו הייב, טל סלומון, הדר ק, נאור כ', נועם י', ראם א'.

תודה לשחקנים למאמן להורים למלווים ולתורמים.

רשם אלי מירב eli.advocat@gmail.com

הדרשה השבועית של אלישע וולפין

והפעם על קהלת

מועדים לשמחה חברים יקרים,

הבל הבלים, אמר קהלת, הכל הבל. תודו, זהו אחד המשפטים ה"קוליים" ביותר בתנ"ך! ואלו המילים שקוראים בשבת חול המועד סוכות בבתי הכנסת. מגילת קהלת איננה פרשה מהתורה, כמובן, היא חלק מהכתובים, אבל יפה תיקנו לנו חכמנו את המגילה הזו לשבת זו. כמה מתאים לרעיון של סוכה, לסתיו המתקרב ורגע לפני סוף חגי תשרי והפריצה הגדולה של ימי החול של "אחרי החגים".

אין כמו מגילת קהלת להמשיך את הקו שהתחלתי בו בדרשה ליום הכיפורים (נשלח בשבוע שעבר). קהלת, הלא הוא שלמה המלך (על פי המסורת), מגיע בערוב ימיו למסקנה, שכל האמיתות שהחזיק בהן, שהיה בטוח בהן, שהטיף להן, הן הבל הבלים. איזה שחרור נפלא! איזו גדולה אנושית! אבל המחיר... אוי המחיר! המחיר הוא אובדן דרך, בלבול, ערעור של כל העוגנים שייצבו אותו אל מול פני הסערות של החיים. זה כבר לא שלמה הנער, המאהב הגדול - מאהב לקדוש ברוך הוא ומאהב לאלף נשותיו - שכתב גם לו וגם להן את "שיר השירים". וגם לא שלמה הבוגר, החכם שבאדם, שכתב את התובנות המוצקות של ספר "משלי". שלמה של "קהלת" הוא מלך בא בימים, שכבר ראה את הכל, ומעז לשים סימן שאלה משחרר על כל מה שראה וחשב. סבתי, עליה השלום, הייתה קצת קהלת. גם היא הייתה מלכה בירושלים. היא לא ס"ט-ניקית, ואפילו לא נולדה בירושלים. ובכל זאת, כחמישים שנה היא מלכה בביתה הצנוע בירושלים.

כנערה יהודייה קוסמופוליטית בפראג, ששיחקה אותה ציונית בתנועת הנוער של השומר הצעיר, היא לא העלתה בדעתה שאת משפחתה הגרעינית היא תקים בלבנט הפרימיטיבי. שנים היא עוד חשבה שזו הייתה טעות מצערת, ושבקרוב הטעות תתוקן והיא תוכל לשוב לפראג האהובה. הרעיון של ארץ ישראל היה אמנם נפלא ורומנטי לתנועת נוער, אבל לא צריך להיסחף – אידיאלים לחוד ומציאות לחוד. היטלר טרף לה את הקלפים, והמציאות הקשה והמבורכת הביאה אותה בדקה ה-90 לארץ ישראל. הוריה, שנותרו מאחור ולא שרדו את השואה, לא העלו בדעתם שבתם היחידה, הנאורה, עוד תחזור בתשובה, ובודאי שלא יכלו לדמיין שבתם הקוסמופוליטית תהפוך לימנית, תומכת נלהבת של גוש אמונים.

את הוויכוחים האידיאולוגיים המרים במטבח הפשוט בירושלים כולנו זוכרים היטב. זה היה בשנות ה-70 וה-80, כשהארץ נחלקה בצורה ברורה בין האמת של השמאל והאמת של הימין, בין תומכי "ארץ ישראל השלימה" לבין תומכי "שטחים תמורת שלום". כולם נתנו פייט אדיר. אבל האישה השברירית הזאת עלתה על כולנה! אנחנו היינו יוצאים מהקיבוץ החילוני והמפא"ניקי שבגליל העליון אחת לחודש (כשהגיע תורנו לקבל רכב מאלוהי סידור הרכב הקיבוצי), ועלינו לירושלים לשבת. כולם ניסו להימנע... רק לא להיגרר לוויכוח פוליטי עם סבתא. רק לא להיגרר. אבל בסוף תמיד זה קרה. איזו הערה קטנטנה ושולית, כביכול, של מישהו שלא הצליח להתאפק, ואש הבערה האידיאולוגית התלקחה. בימים הללו לא היה מבוגר אחראי שידע לכבות את השריפות.

כשהוריי ואחיי היו יוצאים לסבב הביקורים הקבוע של חבריהם מפעם (מהתנועה, מהילדות, מהמכון למדריכי חוץ לארץ), אני נשארת אתה. היו לנו עניינים חשובים לסגור בינינו. לנו היו ויכוחים "קדושים" באמת. היא ואני התווכחנו אמנם גם על "השטחים", אבל פחות. הרבה פחות. הוויכוחים הטובים ביותר שלנו היו על אלוהים. אני נשבעתי שאין, היא התעקשה שיש... אני אמרתי שהיא מפחדת לגלות את האמת, שאין שום דבר מעבר, והיא - ספק נביאה, ספק "מכשפה" - הזהירה אותי שיום אחד אני עוד אגלה את האמת. אני הייתי צעיר ונמרץ, קצת כמו שלמה המלך של "שיר השירים", והיא חכמה בטירוף, כמו שלמה המלך של ספר "משלי". במוצאי שבת היינו עולים על האוטו חזרה הביתה לצפון. כי מחר מישהו אחר בקיבוץ זקוק למכונית. השנים חלפו והקשר בינינו לעולם לא קרה. אבל הוא השתנה. אני התבגרתי והיא הזדקנה. הייתי בא לעיתים די קרובות לבקר אותה ואת סבי עליו השלום, בבית האבות שבו חיו בשנות חייהם האחרונות. ואני כבר עם כיפה על הראש, עם אלוהים בלב וניצוצות אמוניים בעיניים. כל כולי מלא כרימון בתובנות תורניות, הלכות ודברי תורה שזה עתה למדתי בבית המדרש לרבנים... מבלי משים נכנסתי לשלב ה"משלי" של חיי. אלא שהיא בינתניים הספיקה לצאת משם ולהיכנס לתקופת ה"קהלת" של חייה. מתי בדיוק זה קרה, אני לא בטוח. היא הייתה מביטה בי בנחת (אגב, היא מעולם לא אמרה לי "אמרתי לך!" - איזו צדקת!), ולאחר נאומי החכמה חוצבי הלהבות שלי, נוסח "משלי", היא הייתה אומרת... "אולי"... ו"מי יודע"... ואני חשבתי שהיא תשמח לשמוע את ההברקה התורנית האחרונה שהבאתי לה... אבל לא. קהלת השתלט על רוחה ועל גופה.

זה לא שהיא הפסיקה להאמין ולהתפלל ולתמוך בגוש אמונים, אבל... האלוהים שלה זה כבר לא היה אלוהי ספר "משלי", ואפילו ארץ ישראל השלימה כבר לא הייתה ארץ-הלהט-המתהפכת של דניאלה וייס וחנון פורת. זה היה אלוהי קהלת. אלוהי ההבלים. הכל הבל. הבל הבלים. מה שהיה הוא שיהיה, ואין חדש תחת השמש...

ירושלים כנראה עושה את זה לאנשים, מלכים ועקרות בית כאחד. ואולי זה בית האבות, ואולי זו הזקנה.

ביוגרפית אני עדיין אמור להיות איש של ספר "משלי", ספר החכמה והשנינות. אבל משהו בי כבר לא לגמרי שם. משהו בי יודע, שכנראה... הכל באמת הבל. אולי אפילו הבל הבלים. משהו לוחש

באזניי שאין נכון ולא נכון. שאין צודק ולא צודק. שאין דרך אחת. גם לא שתיים. יש הרבה יותר. יש אינסוף. ואני איכשהו תלוי בתווך, כמו בין קיץ לסתיו, נע בין הביטחון המוחלט של "משלי", לאי-הידיעה המוחלטת של קהלת.

ולפעמים, ב"בין הזמנים" של חיי, איש ה"משלי" שבי שואל את איש "הקהלת" שצומח בתוכי: אם כך הם פני הדברים - אם הכל הבל, אם אין חדש תחת השמש - אז, לעזאזל, למה לקום בבוקר? בשביל מה? אם כל הנחלים זורמים אל הים והים איננו מלא, אז למה לטרוח? למה להשקיע ולהתאמץ? למה לכתוב את הדרשה הזאת? ובכלל, עבור מי ובשביל מה אתה כותב אותה? למי אכפת? ומי יזכור?

ואיש ה"קהלת" שבי חושב קצת. מפהק טיפה. נושם נשימה עמוקה, ואומר משהו (אולי מפחיד קצת), כמו: "אל תקום בבוקר בשביל אף אחד. אינך עושה טובה לאיש. הגיע הזמן להפסיק לרצות את כולם, לשחרר את הציפייה לקבל פרס על מעשייך. אכן, אין סיבה באמת טובה להשקיע". קשה לי מאוד לשמוע את זה! אבל הוא ממשיך, "רק הִיָּה לגמרי נאמן. נאמן באופן מוחלט. אבל רק לאלוהיך". "למה?" אני שואל. "ככה! כי זה כל מה שיש. כי אין עוד זולתו". ואז הוא מצטט לי את הסיום הדרמטי של ספר קהלת: "סוף דְּבַר הַכֹּל נִשְׁמָע, אֶת הָאֱלֹהִים יֵרָא, וְאֶת מַצֹּתָיו שְׁמֹר, כִּי זֶה כָּל הָאָדָם".

חמקמק, מבלבל, לא ברור... כזה הוא קהלת. אולי היה צריך לאסור על קריאתו לפני גיל 50, ולחייב כל מי שרוצה להיכנס בשעריו לעבור מבחן בשלות. המבחן יכולול בדיקה עמוקה עד כמה האדם מוכן לוותר על כל העוגנים שלו, על כל האמיתות שלו, על כל החינוך שקיבל, על כל החינוך שנתן, ועל כל מה שאי פעם כתב או הטיף בלהט.

איש ה"משלי" שבי מנסה לעשות סדר במסקנה הסוגרת של "קהלת": סוף דְּבַר – בסופו של דבר, אחרי כל השאלות ואחרי כל התשובות, ואחרי כל הספרים שקראת... הַכֹּל נִשְׁמָע – כבר שמענו הכל, אין כבר מה לחדש, כבר היינו בכל הסרטים, כבר התווכחנו את כל הוויכוחים...

אֶת הָאֱלֹהִים יֵרָא – די לפחד ממראה עיניים מתעתע. ובכלל, די לפחד. כי אין יותר ממה, כי אין יותר ממי, כי כל מה שיש זה הוא – גם אתה וגם מי ומה שמולך, זה הכל הוא. לכן, במקום לפחד הִיָּה יֵרָא, כלומר, הִיָּה ביראה. יראת כבוד. ראה, ראה באמת! ראה בתדהמה, ראה בפליאה. ראה אותו בכל מקום, שהרי אין זולתו. הכל הוא...

וְאֶת מַצֹּתָיו שְׁמֹר – לא אני אכריע מה הן מצוותיו ומה סתם המצאה אלילית חמקמקה. כל אדם, בינו לבין עצמו, יברר מה ממצוות חיוו אכן מגיע מבוראו, ומה בא מאלילי השקר שהוא אימץ לאורך השנים. עם זאת, ורק אם יורשה לי, יש לי עצה קטנה... "עשה לך רב", כפי שלימדונו חכמינו זכרונם לברכה, רב שיסייע בידך לברר את תרי"ג מצוותיך, כי לבד קשה. כל אדם צריך מורה או רב...

כִּי זֶה כָּל הָאָדָם – כִּי בִסּוּפוֹ שֶׁל יוֹם, זֶה כָּל מָה שִׁישׁ... הַשָּׂאֵר הֵבֵל. כָּל הַדְּרָמוֹת שֶׁלֵּנוּ, כָּל הָאֱהָבוֹת, כָּל הָאֲכֻזּבוֹת, כָּל הַסִּיפּוּרִים שֶׁסִּיפְרָנוּ – לַעֲצֵמָנוּ וְלֵאחֵרִים, כָּל הַמִּלְחָמוֹת שֶׁנִּלְחַמְנוּ, כָּל הַמִּקְוִמוֹת שֶׁבִּיקְרָנוּ, כָּל הַהִישָׁגִים וְהַמַּדְלִיּוֹת... הִיא טוֹב, וְטוֹב שֶׁהִיא, אֲבָל הַכֹּל הֵבֵל הַבָּלִים. אֶת הָאֱלוֹהִים יֵרָא, כִּי זֶה כָּל הָאָדָם. וְזֶה הַמּוֹן, זֶה הַכֹּל. זֶה הָאִינְסוּף...

וּסְבֵתָא שְׁלִי - שְׁמִלְכָה פֶּעַם בְּבֵיתָה אֲשֶׁר בִּירוּשָׁלַיִם שֶׁל מֵטָה - הִיא שָׁבָה לִפְרָאג, לַעִירָה הָאֱהוּבָה, לַחִיק הוֹרִיָּה שֶׁחִיכּוֹ לָהּ שֶׁתִּשׁוּב מֵהַלְבֵּנֵט הַמְּאֻבֵּק, כִּי כָּל הַנְּחָלִים שֶׁבִּים אֶל הַיָּם שֶׁמִּמֶּנּוּ פֶּעַם הִתְאֲדוּ... וְהֵם מְשׁוּחָחִים בְּגֶרְמִנִּית עַל "הַמִּצֵּב" – אָבָא שֶׁלָּה עֵדִיין עֶסוֹק בְּהִיטְלֵר (הָאֵם הָעוֹלָם יִיתֵן לּוֹ לִסְפֹּחַ אֶת חֵבֶל הַסּוּדֵטִים? הָאֵם הוּא רִצִּינִי בִקְשֵׁר לִיהוּדִים? וְאוֹלִי סֵתֵם מִתְּלֵהֶם...), וְהִיא מִסְפֶּרֶת לָהֶם עַל הַשְּׁטָחִים, עַל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל הַשְּׁלִימָה, עַל הַמִּשְׁפָּחָה הַמִּקְסִימָה שֶׁהִקִּימָה בְּלִבֵּנֵט, וְכֻמוּבֵן, עַל יְרוּשָׁלַיִם. הִיא כֹּבֵר לֹא צְרִיכָה לִסְפֹּר לָהֶם עַל אֱלוֹהִים... וְעַל הַכֹּל הֵם מְדַבְּרִים בְּנִחָת. הֵם כֹּבֵר לֹא מִתּוֹכָחִים, וּבּוֹדָאִי לֹא צוֹעֲקִים. כִּי אֵין בְּאִמַּת עַל מָה. שֶׁהִרִי הַכֹּל כֹּבֵר נִשְׁמַע. אֲפֶשֶׁר סוּף סוּף לַהֲפָסִיק לַהֲתַנַּחֵץ עַל צֶדֶק וְעַל אִמַּת, כִּי הַכֹּל הֵבֵל. אֲפֶשֶׁר לַהֲשַׁקֵּיף לְמֵטָה וּלְרֹאוֹת אֶת הַהֲצָגָה הַמִּשְׁעִשֶׁשֶׁת וְהָעֻצּוּבָה בִּיּוֹתֵר בְּעִיר, לֹאכּוֹל שֶׁטְרוּדֵל טוֹב, לִשְׁתוֹת קֶצֶת יִי"ש, וְלִיהֲנוֹת סוּף סוּף מֵאִינְסוּפִיּוֹתוֹ הַמּוֹחֲלָטֵת שֶׁל הַכֹּל.

שֶׁהַחֵינּוּ!

שֶׁבֶת שְׁלוֹם וּמוֹעֲדִים לְשִׂמְחָה,
אֲלִישַׁע

מֵהֶמְרָפָאָה עַל: כָּלִלִית ON LINE

מֵהַיּוֹם, רוֹפְאֵי הַמִּשְׁפָּחָה שֶׁל הַכָּלִלִית זְמִינִים עֲבוּרֵךְ ON LINE מֵהֶשַׁעָה 20.00 וְעַד חֲצוֹת בּוֹוִידָאוּ צ'אַט בְּאַתֵּר הַכָּלִלִית בְּאַפְּלִיקַצִיָּה אוּ בִסְלּוּלֵר *2700.

בְּאַפְשָׁרוֹתֶיךָ לְחַסוֹךְ זְמַן וּלְקַבֵּל אֶת הַשִּׁירוֹתִים הַבָּאִים:

יִיעוּץ בְּמִקְרָים דְּחוּפִים, הַפְּנִיָּה לְמִיּוֹן, קֶבֶלֶת מִרְשָׁמִים דִּיגִיטָלִיִּים (לֹא כְּרוֹנִיִּים).

הַשִּׁירוֹת לֹלָא עֲלוֹת.

10 נוסאים מולחן וצדת תכנון

שלום לכולם,
ראשית, הקדמה קלה:

- הנהלת הישוב החליטה לפצל את משרת "מנהל ומשק" לשני בעלי תפקיד:
1. מנהלת מוניציפלית- קרן
2. מתכנן הישוב- ארז

התפקיד שלי הוא לתת מענה לצרכי התכנון המתפתחים של הישוב, לאורך ציר הזמן:
בטווח הארוך - לדאוג לתכניות מתאר עתידיות אשר יתנו מענה לצרכים גם בעוד שנים רבות: צרכים דמוגרפיים, תחבורתיים וכלכליים.
בטווח הקצר - לדאוג לתיקונים דחופים בתכנית המתאר הקיימת, לדאוג לצרכי התכנון השוטפים של התשתיות, מבני הציבור והשטחים הציבוריים בישוב.

כחלק מתפקידי ארכז את ועדת התכנון, בה חברים גם ברוך, חגית, פול, רותי ע, קרן, קרני ו...כמובן- אלק.

אז מה על השולחן?

1. תב"עות בישוב

תב"ע- תכנית בניין עיר, היא המסגרת התכנונית בה פועל הישוב. מדובר במסמך משפטי אשר מכיל תשריט ותקנון, שעבר אישור של מוסדות המדינה.

כפר הנשיא סובל מתב"ע קיימת אשר לא מאפשרת לו להתפתח כיאות: נספח התחבורה לא משקף את המציאות המורכבת, בעיות בחלוקת מגרשים, שטחים ירוקים ללא הגדרה תואמת, התפתחות כלכלית מוגבלת באיזור המיועד לכך ועוד.

מעבר לכך, יש צורך לדאוג להתפתחות הדמוגרפית העתידית של הקיבוץ תוך הטמעת ההרחבה הקהילתית כחלק אורגני ממנו.

עלויות שינוי התב"ע גבוהות מאוד, ומנכ"ל הקיבוץ פועל מול המועצה וגורמים ממשלתיים להשתתפות במימון. בינתיים, נעשית עבודת הכנה מקיפה ע"י הוועדה, כך שברגע שנקבל מימון, נוכל לצאת לדרך.

2. סובה במרכז הישוב

קיים תכנון מפורט, ויש תקציב. מכרז הקבלנים יצא לדרך ברגע שהמועצה והקיבוץ יסכימו לגבי מחלוקת אשר קיימת בניסוח החוזה.

ברוך דיווח כי המו"מ מצוי בשלבים מתקדמים מאוד, ואנחנו מקווים שהפרוייקט יצא לדרך לפני הגשמים הכבדים.

3. מפגש רב גילאי

ישנה יוזמה מבורכת של המועצה לשקם את המטבח, ולהפוך אותו למפגש רב גילאי. עדיין לא ברורה המתכונת המדוייקת של המרכז החדש, אך כל יוזמה לשיקום מבנה נטוש מתקבלת אצלנו בשמחה. בשלב זה אנו עדיין בשלב בדיקת ההיתכנות הכלכלית להרמת הפרוייקט. במידה וזה יהיה אפשרי תקציבית- נעבור לשלב קביעת הפעילויות והתכנים של המרכז.

4. שכונת בנים

כזכור, אנחנו פועלים להקמת שכונת בנה ביתך באיזור הקראוונים. השכונה מתוכננת לפי עיקרון "מרחב ירוק ובטוח" אשר מרחיק את המכוניות מהשבילים. לא היה פשוט לשכנע את משרד השיכון לתמוך בשכונה שאיננה מאפשרת חניה צמודה, אבל הצלחנו. התכנון מצריך הכנת תב"ע נקודתית לאיזור, וכרגע אנו מצויים בשלב ההכנה שלה, לפני אישור מהנדס המועצה.

4. תקנון בניה פרטית

ועדת התכנון עמדה על הצורך בעדכון התקנון הקיים, עקב המעבר למגרשים משוייכים. תת צוות הכין מתווה לתקנון החדש, אשר כולל כלים לשמירה על אורח החיים בקיבוץ ושמירה על איכות החיים של השכנים ועל התשתיות בזמן הבניה. המסמך מצוי כעת בשלב הבדיקה המשפטית.

5. מתחם ספורט

ועדת התכנון ממליצה כי יוקם מתחם ספורט בכניסה ליישוב ולהרחבה. מתחם כזה יתן מענה לפעילות לאורך כל שעות היממה ללא הפרעה לשכנים, תוך מתן פתרון לבעיות חניה וחשוב מכל- מתחם שוקק חיים כזה יתרום לחיבור המרקם בין ההרחבה והיישוב.

הוועדה איתרה גם מקום למגרש קטרגל, בשיתופו של יורם, בסמוך למשרד המכירות הישן. הנהלת הקיבוץ החליטה עם זאת, כי כל עוד לא נמצא המימון למגרש החדש, הוא ימשיך לפעול בשנה הקרובה במקומו הנוכחי.

6. טיילת כפר הנשיא- ראש פינה (קובץ מצורף למטה) המועצה

האיזורית מקדמת תכנון וביצוע של שלב א' בפרוייקט: החל מהשער ועד לצומת טובא. מדובר בטיילת נאה, אשר תכלול שביל אופניים ומסלול

הליכה, עם פינות ישיבה ותאורה. לאחר שהנהלת הישוב אישרה עקרונית את המתווה, עם מספר סייגים, הוסיפה ועדת התכנון מספר סייגים תכנוניים. ההערות יועברו למהנדס המועצה.

7. שתילת עצים בהרחבה

לאור הבטחתו של ראש המועצה לשתול עצים בכביש הכניסה להרחבה, אנחנו מקיימים עבודת מטה מול המועצה לשם בחינת אופי השתילה והתקצוב. אני מקווה שהתקציב יאושר בקרוב, כך שהתושבים יוכלו להינות מהליכה מוצללת כמה שיותר מהר. בנוסף, אנחנו דוחפים את המועצה לאשר תכנון מקיף ומפורט לשטח הציבורי הפתוח המצוי לאורך ההרחבה (השצ"פ). תכנון כזה יאפשר לדעת היכן ניתן לשתול מיידית לשם הצללת ויפוי השטח.

8. הקמת תאים פוטו אלקטרים על גג ח' האוכל וגג לול.

הנהלת הישוב אישרה הקמתם של הקולטים. ועדת התכנון בחנה את החלופות והגיעה למסקנה כי במכלול השיקולים הכלכליים והתכנוניים יש לאשר את התכנון המוצע.

9. התקנת "במפרים" בכביש

עלתה בקשה של אחד החברים ליצור במפר בסמוך לביתו. מדובר בשביל שמוביל ישירות לכביש עם סכנה בטיחותית. הוחלט שבמקום במפרים, שיעילותם יקרה ומוגבלת יותר יותקנו עם הזמן מחסומי התפרצות להולכי רגל.

הוחלט לבצע סקר כללי בישוב למוקדי סיכון. עקב אלוצי תקציב, הסקר יכלול בשלב זה רק שבילים מסוכנים שמתחברים לכבישים עתידיים (לא לשבילים עתידיים). הסקר יוצג, ויוחלט על עדיפויות בהתקנת המחסומים לפי רמת סיכון.

10. בית יונתן- שיפוץ או הקמה מחדש?

עקב הוראת משרד הבריאות- בית יונתן לא יוכל להמשיך במתכונתו הנוכחית ויש צורך להרחיבו. הוצגה סקירה של תחילת תכנון כפי שהוכנה ע"י מתכנת מטעם החברה הכלכלית.

הועלה חשש שהבינוי המאסיבי בשיפוץ המבנה הקיים יעמיס על השטח הירוק הפתוח הקיים כיום (גינת האביר) ויקטין אותו משמעותית.

מתוך תפיסה תכנונית שמתעדפת שטחים פתוחים במרכז הישוב,

הוחלט לקדם תכנון חלופה נוספת: בניית מבנה חדש בתא שטח 404
(באיזור הצריף של שמעון ומעליו).

זהו תא השטח היחיד בקיבוץ שמתאים משפטית ותכנונית לתכנון בית
סיעודי. יש שם גם יתרון בגישה וחניית אורחים, צוות וספקים. הוחלט כי
למרות הרצון לשמר את צריף הפח של המקלחות הישנות, הצורך למצוא
מקום הולם לבית הסיעודי גובר.

לסיום

אני רואה בשיתוף הקהילה בנושאי התכנון השונים ערך עליון. על כולנו
מוטלת האחריות, כמו גם הזכות להיות שותפים מלאים לדמותו הפיזית
של הקיבוץ בעתיד.

לכן, אשמח לקבל פידבק על הנושאים השונים- אם באופן פרטי, או
בפורום האתר כדי לקדם דיון על הנושאים שעל השולחן, וכאלה שעדיין
אינם.

מעוניינים לפנות אלי? עדיף באופן מסודר בדוא"ל:
erez@architecture.org.il

ארז מירב
בשם צוות הועדה

**אני רוצה להזכיר לחברים החדשים ולבעלי התפקידים
החדשים, שהעלון שלנו בכפר הנשיא, הוא המקום לתקשורת
חברתית ולהודעות מהסוג שהעתקתי עבורכם כאן לעיל
מהאתר.**

**דברי הכפר הוא בעל ערך של מסמך שנשמר בארכיון
הקיבוץ, לאורך כל הזמנים. על כן חשוב לפרסם בו אירועים
מיוחדים, דיעות, והחלטות ברוח הזמן.**

העורכת: שושנה שרקי

ש י ר ת ה נ ו ע ר

שירה הנוער, שיר עתידנו
שיר התחדשות, בנין ועליה

רטוריקה עולמית

* היפה בשאלות רטוריות שגם חמורים מהשורה לא חייבים לענות עליהן...

נגד מי תפתח ועדת זכויות האדם של האו"מ בחקירה בעקבות ההוצאה ההמונית להורג בסעודיה?

א. סעודיה

ב. אירן

ג. ישראל

ד. תשובות א' ו ב' בטוח לא נכונות.

מאיזה מדינה נמלטים פליטים מוסלמים מאימת רצחניות המשטר?

א. סוריה

ב. תימן

ג. לוב

ד. ישראל

ממי צריך אבו מאזן לקבל רשות "לבקר" בעזה?

א. מצרים

ב. ישראל

ג. חמאס

ד. מי זה אבו מאזן?

באיזה עיתון לעגו לנאומו של רה"מ באו"ם ובמקביל ברכו על נאומו של יו"ר הרשות?

א. א - שארק אל עסווה (היוצא לאור בלונדון..)

ב. ידיעות אחרונות

ג. הארץ

ד. גם תשובה ב' די הגיונית...

אבו מאזן הוא?

א. אבא של מאזן

ב. מכחיש שואה טרמינולוגי

ג. "אפרוח בלי נוצות"...

ד. שקרן פתלוגי

המשך את הידיעה ממבזק החדשות האחרון

- א. המשטרה נערכת בכוחות מתוגברים לקראת סיום תפילת שחרית בבתי הכנסת
- ב. המשטרה נערכת בכוחות מתוגברים לקראת סיום תפילת המיסה בכנסיות
- ג. המשטרה נערכת בכוחות מתוגברים לקראת סיום תפילות הראמדאן במסגד אל – אקצא
- ד. המשטרה נערכת בכוחות מתוגברים לקראת סיום תפילת אוהדי מכבי חיפה לניצחון ראשון בליגה...
סמן שלושה אביזרי תפילה נפוצים בקרב מתפללים במסגד אל – אקצא

- א. תנ"ך, תפילין, ציצית
- ב. הברית החדשה, לחם קודש, צלב
- ג. אבנים, סכינים, בקבוקי תבערה, נפצים, מטעני חבלה, זיקוקים, מטעני צינור
- ד. יש יותר משלוש...

בין המתקשים לענות נכונה יוגרלו מינויים של עיתון הארץ עותקים מה "תזה"
הלימודית/מחקרית של הראיס. וסוף שבוע עם ח"כ זחאלקה (למה לא אומרים לי שלום...) יש
כפל מבצעים...

בשולי העניין:

לאחר הרצח של אהרון בנט (בניטה) ז"ל והרב נחמיה לביא ז"ל הי"ד התפרסמה
ב-bbc-news הכותרת הבאה:

"פלסטיני נורה למוות אחרי ששניים נהרגו בתקיפה בירושלים".
בעקבות מחאה של גורמים ישראליים שלחה המערכת שם את התגובה הבאה:
"זיהינו שהכותרת לא משקפת במדויק, את האירועים ושינינו אותה מרצוננו".

חמור מקומי שלח מסרון לעורך בזו הלשון:
עורך נכבד – אתה אידיוט גמור, אנטישמי ובן זונה!
בעקבות מחאה שאולי תגיע למערכת על הסגנון הבוטה והלא המכובד מבקש
החמור בתגובה מראש להודיע:
עורך נכבד – זיהיתי שאתה עדיין אידיוט גמור ואנטישמי אבל גם כחמור זיהיתי
שאמך לא גבתה כסף עבור שירותיה אלא עשתה זאת בחינם ובהסכמה...

אבי

* מי שמבין את הכתוב בערבית מוזמן לתרגם לי אולי יצאתי חמוס...

הפינה הויזואלית

ועוד נוסטלגיה... ענף הצאן. זוכרים?

הכבש ה-16

דוד אלמן

שבת שלום